

Jenny: Jag ångrar inte min sjal

Publicerad: 09 September 2009

Jag är en kvinna i slutet av 20-årsåldern och jag har burit slöja i ca. 4 år. Jag började att bära sjal ca. 4 månader efter att jag konverterade till islam och jag kan säga att det var en stor social press som fick mig att göra det så pass snart efter konverteringen. Jag upplevde att det fanns en stor utbredd uppfattning om hur en bra muslimsk kvinna bära vara och sjalen var den stora indikatorn på om man var en bra kvinna och det var svårt att stå emot det trycket.

Många tankar susade runt och man såg sitt liv, sitt förflutna i ett nytt och kritiskt perspektiv och jag vet att många kan känna skam inför sitt förflutna. I ett så omtumlande skede är det bäst att ha tid att verkligen känna efter innan man agerar. Man gör val och man försvarar dem febrilt för att den sociala pressen är stor och för att man inte vill ses som en dålig religiös person.

Nu när jag tänker tillbaka ångrar jag inte att jag satte på sjal men jag önskar att jag hade tillåtits mer tid för att riktigt känslomässigt kunna förankra beslutet innan jag utförde det. Det är ett beslut som påverkar en i varje situation.

Att gå i det offentliga rummet med en sjal är ett stort ställningstagande. Man måste veta varför man gör det och ha frid i hjärtat. Jag tycker nog att det vore det sista man gör som kvinnlig konvertit. När man har förstått religionens huvudsakliga innehåll och tagit det till sig först då är man nog redo för att manifesteras sitt livsval genom att bära sjal. Ty det är det omgivningen ser först. Innan de vet något annat så vet de att man är muslim och de funderingar och ifrågasättande man möter borde man kunna svara på med förvisningen om att man har gjort rätt val och av rätt orsaker.

Jag hade många farhågor inför att bära sjal. De handlade om hur jag skulle bli bemött av andra och om hur min familj och släkt skulle reagera. Min far tog det lite lättare än jag hade trott och min övriga släkt reagerade som jag hade befarat. De kunde kanske acceptera valet av religion men sjalen var svårare att förstå.

Jag upplever det som att det bildar ett avstånd gentemot de som inte delar ens tro. Det är ett synligt markerande om att man inte delar samma livssyn.

Men jag tror nog att de flesta kan se personen bakom men att det tar längre tid och en del kanske inte ens försöker eftersom de känner att skillnaden mellan dem och mig är för stor.

Ibland kan jag tyvärr känna att sjalen skapar ett avstånd som inte behöver vara där. Det kan vara situationer då man skulle kunna mötas men misstron blir för stor och förhindrar därmed ett möte som skulle kunna bli givande. Man kan mötas som människor i många sammanhang utan att behöva dela livssyn.

Jag har valt att försöka att hålla mig till vad islam förordar angående klädseln men att göra det med en lite mildare variant som lättare passar in. Jag tycker inte att man måste markera att man är muslim i varje situation. Vi är människor som har valt att leva på ett speciellt sätt och därmed betecknas vi muslimer.

Det förtar inte de mänskliga känslorna som förenar oss.

Det som är bra och sunt är något som de flesta kan se och uppskatta.

Det jag har skrivit som är gott är Guds förtjänst men eftersom jag är människa har jag säkerligen felat och det är mitt ansvar.